

Timaru-Kast Sándor (Ingelheim):
Első fokú találkozásom a Zürichi Magyar Történelmi Egyesülettel

Kutatási területem a kelta világ, ebből is a kelta–magyar rokonság kérdései. 1994-ben kezdettem el rendszeresen foglalkozni e kérdéssel. 1995-ben került sor az első a témát firtató eladásomra is, Tapolcán, a Zürichi Magyar Történelmi Egyesület (ZMTE) Őstörténelmi Találkozóján. Majd ezt követték rendszeres előadások a kelta–magyar rokonság kérdéseiről a ZMTE Magyar Őstörténelmi Találkozóin, 1995–1998 között Tapolcán.

Érdekes volt az első találkozásom a Zürichi Magyar Történelmi Egyesülettel. Iskolás korom óta nagyon érdekelt a történelem. Talán azért is, mert éreztem, hogy a tanár és a „hivatalos” könyvek csak hazudnak. Ezért is, titokban „tiltott” és „veszélyes” irodalmat böngészttem, ami „rossz” útra terelt. Az úttörő bácsik haragudtak is rám nagyon. A biztosítékot azt verte ki rendesen, mikor leírtam a történelem dolgozatban a román nép kialakulásának történetét. Aztán véget ért az iskola és elindultam az orvosi pályán. A történelmi könyvek iránti szeretet ellenben soha nem múlt el.

Valamikor a múlt század kilencvenes évek elejére, ahogy felnőttek a gyerekek, és főleg a fiamat is sikerült megfertőzni a magyar történelem szeretetével, gombamód megszaporodtak életemben a „véletlen” egybeesések. Mintha ezek terelni akartak volna egy bizonyos irányba, egy bizonyos útra, amit én magam is talán megvalósítani akartam, de erre, még eddig nem is gondoltam. Erről a jelenségről általában azt szokás mondani, hogy „nincsenek véletlenek”, vagyis mindennek, ami veled történik az életedben, oka van, és ez az ok te magad vagy.

Valahogyan így alakult az én első (fokú) találkozásom a ZMTE-vel is.

1994-et írtunk. Egy újságban teljesen véletlenül bukkantam egy rövid apróhirdetésre. Ebben azt olvastam, hogy egy bizonyos Zürichi Magyar Történelmi Egyesület történelmi nyári táborot szervez Tapolcán, fiataloknak és felnőtteknek, mindenkinek, aki a magyar történelmet szereti, egy kis balatoni nyaralással fűszerezve.

A hirdetésben egy postacím is szerepelt, amelyen jelentkezni lehetett a tervezett táborba. Írtam is a megadott címre, elmeséltem a történelem iránti érdeklődésemet, és jelentkeztem mint hallgató. Rövidesen válsz is érkezett. Csihák György válaszolt levelemre. Azt írta tömören benne, hogy „gyere el és tegyél fel okos kérdéseket”.

Hát elmentem. Valószínűleg sok okos kérdést tehettem fel, mert sok neves történész kérdezte tőlem, hogy a történelem melyik részével foglalkozom. Itt be

kell férfiasan valljam, hogy amúgy direkt én még akkor nem foglalkoztam a történelem egyik részével sem, csak érdekelt a történelem. De ezt úgy nem mertem bevallani, mert minden érdeklődő azt sejtette, hogy valamiféle kutató lehetek. Arra való tekintettel, hogy egy ősi kelta vidéken lakom, ahol lépten-nyomon kelta emlékekbe lehet botlani, azt mondtam szerényen: a keltákkal.

És ekkor jött a sorozat következő „véletlen egybeesése”. Az előadások a szépen feldíszített tapolcai mozi termében zajlottak. Az előbb említett történet napján, az ebédszünetben, egy könyvesbolt előtt mentem el, mikor belém nyilalt a véletlen szerencse. A könyvesbolt kirakatából rám mosolygott Proninsias Mac Cana: „Kelta mitológia” magyar nyelven kiadott könyve.

Ez volt az első könyvem a későbbi kutatásaim útján.

Majd megjártuk Britanniát, ahol rájöttem, hogy a kelta nyelvet magyarul meg lehet érteni. És így elindultak a „Kelta magyarok, magyar kelták” sikeres útjukon.

A ZMTE-vel még egy másik, hihetetlennek tűnő, véletlen is kapcsolódik. Egy velem valóban megtörtént „csodáról” van szó. Budapest, 1994 késő ősze volt. Csihák György elnök úr meghívott a ZMTE éves ünnepélyére, ahol az a megtiszteltetés ért, hogy felvettek a ZMTE tagok közé, neves történészek, nyelvészek, régészek társaságába. Ezért tartózkodtam tehát, éppen a Fővárosban. Az ünnepséget a Benczúr Szállóban tartották. Mivel nagyon korán, és tele izgalommal, érkeztem meg a belvárosba, az Astoriánál kiszálltam a metróból, hogy egy kicsit megsétáljam magam a Vörösmarty térig, belevegyítsem magam a pezsgő Váci utca színes forgatagába, egy kicsit megnyugtassam magam a nagy feladat előtt. A metróállomásból való kijövet, az aluljáróban történt ellenben valami, ami meghatározta későbbi utamat, gondolkodásomat, úgymond: felnyitotta ébren alvó szemeimet. Láss, ne csak nézz, volt a pillanat parancsszava. Az aluljáróban mellém szegült egy, amolyan hét vagy nyolc éves legényke. Szegény koldult. Pénzt kért, mert nagyon éhes volt. Kézen fogtam, s elmentünk egy gyorsétterembe, mert, hát ez volt a divat, „forrókutyát” akart enni. Sajnos nem emlékszem a nevére, de talán ez nem is lényeges. Közben szóba elegyedtünk. Megkérdeztem ifjú társamtól: mond édes öcsém, hová való vagy. Mondta, hogy Erdélyből jött. Erre megkérdeztem tőle, hogy Erdély melyik tájáról származott a nemzet Fővárosába. El is mondta nekem, hogy honnan jött, de nem ismertem a falu nevét. Így tovább faggattam, hogy merre van a falucskája. Válaszára megakadt a lélegzetem: „Há’, a világ közepe felé...” – felelte.

A Világközepe.

Kis szünet után, mikor ismét felocsúdtam, megkérdeztem tőle: Mond fiam, hol van a világ közepe? – „Há’, a Hargitán!” – csendült fel biztos válasza. A Hargitán, a Hargitán, zúgott még sokáig a fülemben. Teljesen „átszellemülve”, mintha révülésben, nem is tudom hogyan jutottam el az ünnepély helyszínére. Itt elszakadt a film...

Másnap hazautaztam. Egyedül az autóban, végig ezen a találkozáson járt az eszem. Mi volt ez? Egy kis angyallal találkoztam volna, aki az utat mutatta meg nekem? Egy nyolcéves gyermek, aki egy kis erdélyi faluban született, és ott járhatott iskolába, meg talán templomba is, akit egy csendes őszi napon az Isten elém küldött, hogy „magyarságra” megtanítsa, hogy megerősítse bennem a hitet.

Ez a kisfiú tudta, hogy ő a Világközepén lakik.

Honnan? Hol és kitől hallotta mindezt?

Tudja-e ezt az egész falu? Tudják-e mindazok, akik a kommunista időkben, az iskolában erről nem hallhattak, de még a templomban sem Zarathusztra tanait hirdették, vagy a Hara nevű szenthegyről prédikáltak nekik?

Még ma is, majdnem huszonkét év után, szinte hihetetlennek, látomásnak tűnik az egész. Hargitán van a Világ közepe. Pedig milyen egyszerű, és milyen világos, mennyire nyilvánvaló: ***Hargita a Világközepe!***

A szenthegy eszméje az irániaknál is nyomon követhető: neve Hara. A Hara-hegység a világ közepén állott.³⁴ Ezért hullottak az égből a Hargitára a szkíták aranytárgyai, az eke, az iga, a kehely és a fokos, az istenek ajándéka, mert itt van a Világ közepe.³⁵ És, ezt egy nyolcéves kis székely legényke, tudta. Ő itt született a Világközepén, a Hargita aljában.

³⁴ Grandpierre K. Endre: Attila és a hunok, 62. old.

³⁵ Grandpierre K. Endre: Aranytárgyak hullottak a Hargitára.